

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **R. M.**
zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Josefem
sídlem Velkomoravská 378/1, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 2. 2016, č. j. 137/1.30/16-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. 137/1.30/16-6, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 2. 4. 2013, č. j. 371/9.30/13/14.3-RZ ve výroku o uložení sankce tak, že žalobci se ukládá podle ust. § 25 odst. 2 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů pokuta ve výši 65 000 Kč. Ve zbytku bylo citované prvostupňové správní rozhodnutí

potvrzeno. Tímto původním prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 210 000 Kč za spáchání správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, a to tím, že se svými zaměstnanci p. V. G., p. R. V., p. M. D., p. J. V. a p. I. Z. písemně neuzavřel dohody o provedení práce, když tito byli dne 24. 9. 2012 na pracovišti stavby „MORAVIA THERMAL“ v obci Pasohlávky zjištěny při výkonu závislé práce spočívající v zednických pracích bez písemně uzavřených základních pracovněprávních vztahů, čímž žalobce porušil ust. § 77 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). K odvolání žalobce bylo původní prvostupňové správní rozhodnutí změněno žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 7. 6. 2013, č. j. 1946/1.30/13/14.3, kterým byla žalobci snížena uložená pokuta na částku 160 000 Kč. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 36 Ad 55/2013 – 43 bylo posledně citované rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku mj. dovodil, že v rámci žaloby byl uplatněn jediný žalobní bod, a to, že výše pokuty uložené rozhodnutím žalovaného v částce 160 000 Kč je podle žalobce stále nepřiměřená, neboť správní orgány nedostatečně přihlédly ke všem okolnostem případu. Soud vyslovil názor, že správní orgány při rozhodování o výši pokuty stále nedostatečně zohlednily skutečnost, že žalobce se uvedeného správního deliktu dopustil poprvé, dále to, že shora citované osoby na pracovišti pracovaly v den kontroly první den, nebylo prokázáno, že by šlo o dlouhodobější výkon práce bez písemně uzavřeného pracovněprávního vztahu a základ daně po odečtení ztráty činil u žalobce 108 390 Kč s povinností platit daň ve výši 16 245 Kč. Krajský soud v Brně dále vyslovil, že i když oba správní orgány postupovaly při stanovení výše uložené pokuty podle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a oba jimi uloženou výši pokuty přezkoumatelným způsobem odůvodnily, soud zaujal názor, že s ohledem na skutečnosti shora uvedené je výše uložené pokuty stále nepřiměřená a kritériím ve shora uvedeném ustanovení ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům žalobce se jeví výše pokuty jako přiměřená maximálně do 1 % zákonného rozpětí, tj. do výše základu daně po odečtení ztráty shora uvedené. Soud na základě této úvahy napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, k novému rozhodnutí o výši pokuty podle ust. § 25 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce, kdy žalobce spáchání správního deliktu podle ust. § 25 odst. 1b téhož zákona nezpochybňoval. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016 poté žalovaný změnil původní prvostupňové správní rozhodnutí tak, že snížil uloženou pokutu na částku 65 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v návrhu na zahájení řízení uvedl, že porušení jeho povinnosti spočívá v tom, že osoby uvedené v rozhodnutí neměly jeden den k dispozici písemnou dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr. Došlo pouze k porušení formy právního úkonu, která byla následně odstraněna. Žalobce vyměřenou sankci i po jejím snížení považuje stále za nepřiměřenou. Správní orgány platnost uzavřených dohod o provedení práce nezpochybňují, ovšem žalobci za pouhý jeden den trvající nedodržení předepsané písemné formy byla uložena pokuta zcela neodpovídající závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, ale ani jeho majetkovým poměrům. Správní orgány si výrazně protirečí a jejich závěry postrádají logiku. Uložená pokuta neplní funkci preventivní, ale likvidační, neboť pravého účelu sankce by bylo možno dosáhnout stanovením pokuty do částky 10 000 Kč. Je-li zákonem stanovená sazba

výměry pokuty vymezena v rozsahu do 10 mil. Kč, je evidentní, že počíná již na nule, resp. 1 Kč a je tudíž možné uložit pokutu i ve výměře do 10 000 Kč. S ohledem na okolnosti případu a skutková zjištění je uložena pokuta ve výši 65 000 Kč nepřiměřená a zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na předchozí shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, přičemž uvedl, že podle právního názoru vysloveného v rozsudku by výše pokuty měla činit 9 200 Kč.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgány nezpochybnily platnost po provedené kontrole uzavřených dohod o provedení práce, žalovaný nerozporuje, že dotyční zaměstnanci žalobce v den nástupu do práce věděli, jakou práci, v jakém rozsahu, na jakém pracovišti a za jakou odměnu budou vykonávat. Tyto skutečnosti byly rozhodujícím důvodem pro změnu předmětu správního řízení, neboť původně bylo správní řízení vedeno pro podezření, že žalobce umožnil výkon nelegální práce. V rozhodnutí citované osoby vykonávaly pro žalobce závislou práci podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, aniž by mezi žalobcem a jmenovanými došlo k uzavření dohody o provedení práce v písemné formě. Právní úkon se konvaliduje mezi dvěma stranami, které právní úkon učinily, tzn. že toto probíhá na poli práva soukromého, avšak „navenek“, tj. na poli práva veřejného, k porušení zákona došlo. Skutečnost, že žalobce své pochybení po provedené kontrole odstranil, jej nezbavuje odpovědnosti za správní delikt na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce. Při stanovení výše sankce správní orgány vzaly za polehčující okolnost, že žalobce pochybení odstranil, a to i přesto, že předmětné písemně uzavřené dohody o provedení práce ve správním řízení nedoložil. Pokuta byla uložena v souladu se zákonem a řádně odůvodněna. K tomu žalovaný odkázal na str. 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Při určení výše pokuty žalovaný postupoval v intencích právního názoru vysloveného ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu. Žalobce nesprávně interpretuje závěry vyslovené v citovaném rozsudku. Měla-li by podle těchto závěrů činit výše pokuty 9 200 Kč, jak v žalobě uvádí žalobce, nadepsanému soudu nic nebránilo, aby využil svého moderačního práva a uloženou pokutu na tuto výši sám korigoval. Žalobcem uváděná sankce do 10 000 Kč by postrádala represivní povahu. Byla by také v rozporu se zásadami správního trestání a se zásadou legitimního očekávání. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že byly naplněny podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Spor mezi účastníky řízení je pouze na rovině, zda žalobci uložená sankce je přiměřená zjištěným skutkovým okolnostem, resp. zda odpovídá právnímu názoru vyslovenému ve shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2015, č. j. 36 Ad 55/2013 – 43. V nyní projednávané žalobě (stejně jako v žalobě proti předchozímu odvolacímu rozhodnutí žalovaného vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Ad 55/2013) žalobce nerozporuje spáchání předmětného správního deliktu, oba účastníky řízení vychází ze skutečnosti, že došlo ke konvalidaci dohod o provedení práce. Žalobce při argumentaci o nepřiměřenosti uložené pokuty poukazuje na skutečnost, že byl sankcionován za pouhý jeden den trvající stav nedodržení předepsané písemné formy dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, přičemž pokuta podle názoru žalobce neodpovídá závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, ale ani žalobcovým majetkovým poměrům. Žalobce je názoru, že výše uložené pokuty (65 000 Kč) neplní preventivní funkci, ale naopak likvidační, přičemž se domnívá, že sankce měla být uložena ve výši 10 000 Kč, příp. 9 200 Kč (pokud by žalovaný respektoval právní názor vyslovený Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, č. j. 36 Ad 55/2013 – 43). K uplatněné žalobní námitce uvádí soud následující.
7. Podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce platí, že právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že neuzavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce, nebo dohodu o pracovní činnosti.
8. Podle ust. § 25 odst. 2 písm. b) citovaného zákona platí, že za uvedený správní delikt lze uložit pokutu až do výše 10 mil. Kč.
9. Podle ust. § 35 odst. 2 posledně citovaného zákona platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby.
10. Podle ust. § 36 odst. 1 citovaného zákona platí, že při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného při úvaze o výši uložené pokuty odkázalo na původní prvostupňové správní rozhodnutí a dále se k jednotlivým kritériím zvažovaným při uložení konkrétní výše pokuty samostatně vyjádřilo, jak je uvedeno níže.
12. V původním prvostupňovém správním rozhodnutí je uvedeno, že pokud jde o závažnost správního deliktu, nedodržení písemné formy při uzavření pracovněprávního vztahu, lze obecně tento delikt hodnotit jako velmi závažný, což je zřejmé z maximální výše možné sankce. Úprava a dodržování povinností, souvisejících s pracovněprávními vztahy lze označit za jednu ze zásadních veřejných priorit, což lze usuzovat i z novely zákona č. 367/2011 Sb., kterou se změnil zákon č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony, jež nově konkretizovala správní delikt (neuzavření pracovněprávního vztahu písemně) v ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce a za jeho spáchání stanovila maximální možnou sankci ve výši 10 mil. Kč, což je nejvyšší sankce, kterou lze za správní delikt podle posledně citovaného zákona

uložit. Smyslem ust. § 77 zákoníku práce je zamezení nežádoucím jevům na trhu práce a má současně pomoci k reálnějšímu dodržování povinností v pracovněprávních vztazích a jejich snazší vymahatelnosti. Nedodržení písemné formy uzavřeného pracovněprávního vztahu narušuje právní jistotu obou stran. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je třeba poukázat na skutečnost, že staveniště obecně patří mezi pracoviště, na kterých dochází ke zvýšenému výskytu pracovních úrazů, a to se smrtelnými následky. Význam porušení povinnosti stanovené v zákoníku práce nelze odvozovat toliko od toho, že formu právního úkonu lze zhojit, ale také od dalších skutečností, které z takového porušení mohou vzniknout. V daném případě žalobce neuzavřel písemně dohodu o provedení práce s pěti zaměstnanci, což považuje žalovaný za přitěžující okolnost. Za polehčující okolnost žalovaný uvedl skutečnost, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by při kontrole zjištění zaměstnanci vykonávali práci v základním pracovněprávním vztahu uzavřeném v ústní formě i v jiné dny, než dne 24. 9. 2012.

13. Pokud jde o způsob spáchání správního deliktu, původní prvostupňové správní rozhodnutí obsahovalo úvahu, že žalobce dostatečně nedbal na své povinnosti při uzavírání pracovněprávního vztahu s fyzickými osobami, když jim umožnil vykonávat závislou práci na základě ústní dohody o provedení práce. Žalobce si musel být plně vědom povinnosti uzavírat pracovněprávní vztahy v písemné formě, neboť povinnost uzavřít dohodu o provedení práce písemně, je v zákoníku práce stanovena od 1. 1. 2011 a žalobci jakožto fyzické osobě podnikající vzniklo oprávnění k provozování živnosti v předmětu podnikání „zednictví“ již dne 14. 4. 1999, resp. v předmětu podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona“ již dne 9. 10. 2008. Prvostupňový správní orgán v původním rozhodnutí dále uvedl, že následky správního deliktu mohou být závažné a pro fyzickou osobu velmi nepříznivé. Jako polehčující okolnost vzal prvostupňový správní orgán skutečnost, že rozsah výkonu práce bez písemně uzavřeného pracovněprávního vztahu byl jeden den, neboť správní orgán akceptoval tvrzení zástupce žalobce, že došlo k písemnému uzavření tohoto provedení práce následující den, tj. 25. 9. 2012. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že za polehčující okolnost vzal skutečnost, že žalobce je postihován za obdobný správní delikt poprvé a vyjádřil se k osobním a majetkovým poměrům žalobce, které zohlednil následující úvahou:

„K osobním a majetkovým poměrům odvolací orgán konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že účastník řízení byl v oznámení o zahájení řízení vyzván k jejich doložení. Rovněž ve vyznění o ukončení dokazování byl účastník řízení na možnost doložení osobních a majetkových poměrů upozorněn. Jelikož účastník řízení na toto nikterak nereagoval, Oblastní inspektorát práce při určení výše pokuty vycházel z veřejně dostupných údajů, jakož i ze skutečností, které vyplynuly ze správního řízení. I přes ust. § 82 odst. 4 správního řádu se odvolací orgán s ohledem na stávající judikaturu správních soudů zabýval v odvolání účastníkem řízení tvrzenými majetkovými poměry. Odvolací orgán rovněž přihlédl k listinám, které účastník řízení doložil dne 18. 1. 2016, a to i přesto, že účastník řízení tyto listiny doložil až po uplynutí lhůty uvedené v přípisě odvolacího orgánu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 137/1.30/16-3. K tomuto odvolací orgán poznamenává, že neprováděl důkazy těmito listinami za přítomnosti účastníka řízení, neboť se jednalo o listiny doložené účastníkem řízení samotným. Dle přiznání k dani z příjmů za rok 2012 činil rozdíl mezi příjmy a výdaji účastníka řízení 326 523 Kč. Po započtení odpisů ve výši 218 133 Kč, činil dílčí základ daně z příjmů 108 390 Kč. Dle přiznání k dani z příjmů za rok 2013 činil rozdíl mezi příjmy a výdaji účastníka řízení 321 143 Kč. Po započtení odpisů ve výši 237 851 Kč činil dílčí základ daně z příjmů 73 292 Kč. Účastník řízení

sdělil, že s manželkou, která je bez jakýchkoliv vlastních příjmů, vychovává dvě nezletilé děti – uvedené tvrzení odpovídá daňovým přiznáním, kde účastník řízení uplatňuje daňové zvýhodnění na A. M., nar. X a A. M., nar. X. Tvrzení o splácení kontokorentu ve výši 700 000 Kč účastník řízení nedoložil. Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že účastník řízení vlastní rodinný dům. Vlastnictví účastníka řízení je od r. 2004 omezeno zástavním právem smluvním k zajištění meziúvěru do výše 400 000 Kč a úvěru do výše 240 000 Kč.“

14. Žalovaný v napadené rozhodnutí dále k výši pokuty uvedl následující úvahu:

„Při snížení výše pokuty se odvolací orgán řídil právním názorem krajského soudu a účastníku řízení uložil pokutu ve výši 65 000 Kč. Odvolací orgán při hodnocení poměrů účastníka řízení přihlédl zejména k základu daně z příjmů za roky 2012 a 2013 a dále k tomu, že účastník řízení splácí úvěr na rodinný dům, který vlastní (na druhou stranu tento závazek existuje již více než 10 let, takže lze usuzovat, že významná část závazku byla účastníkem řízení splacena). Dle odvolacího orgánu je pokuta v této výši přiměřená jak závažnosti správního deliktu, tak (zejména) poměrům účastníka řízení. Výše uložené pokuty nepřevyšuje základ daně z příjmů účastníka řízení za rok 2013 (pokuta představuje přibližně $\frac{3}{4}$ základu daně z příjmů). V přepočtu výše pokuty představuje 0,65 % horní hranice ze zákonného rozpětí – i z tohoto pohledu lze považovat uloženou pokutu za přiměřenou, neboť nepřevyšuje ani 1% zákonného rozpětí. Odvolací orgán má za to, že uložená pokuta rovnoměrně naplňuje jak funkci preventivní, tak represivní, a je v tomto ohledu uložena v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 50/2005 – 97), jakož i s příslušnými zásadami.“

15. Z citovaného odůvodnění rozhodnutí žalovaného i původního prvostupňového správního rozhodnutí ohledně výše pokuty jednoznačně vyplývá, že se správní orgány zabývaly zcela dostatečným způsobem všemi okolnostmi případu tak, aby mohlo dojít k zákonné úvaze ohledně určení výše pokuty ve smyslu ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce. Správní orgány se tedy zabývaly všemi zákonnými hledisky, určenými pro výměru pokuty, přičemž jim přisoudily podle své úvahy přitěžující či polehčující váhu. S tímto hodnocením soud souhlasí a nelze ani dovodit, že by meze správní úvahy byly překročeny, či dokonce zneužity. Soud dále poukazuje na skutečnost, že uložená pokuta dosahuje pouze 0,65 % horní hranice zákonného rozpětí. V předchozím rozsudku ze dne 27. 10. 2015, č. j. 36 Ad 55/2013 – 43 krajský soud uvedl, že v případě uložení pokuty ve výši 160 000 Kč je soud názoru, že správní orgány při rozhodování o výši pokuty stále nedostatečně zohlednily skutečnost, že žalobce se uvedeného správního deliktu dopustil poprvé, dále to, že uvedené osoby na pracovišti pracovaly v den kontroly první den, přičemž nebylo prokázáno, že by šlo o dlouhodobější výkon práce bez písemně uzavřeného pracovněprávního vztahu a soud vzal dále v úvahu, že základ daně z příjmů žalobce po odečtení ztráty činil částku 108 390 Kč a žalobce byl povinen zaplatit daň z příjmů ve výši 16 245 Kč. Soud dále vyslovil, že správní orgány postupovaly při stanovení výše uložené pokuty podle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a uloženou pokutu přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Soud přesto s ohledem na shora uvedené skutečnosti dovodil, že výše pokuty dosahující částku 160 000 Kč je nepřiměřená a že ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům žalobce se jeví výše pokuty přiměřená maximálně do výše 1 % zákonného rozpětí, resp. do výše základu daně z příjmů žalobce po odečtení ztráty, jak bylo shora uvedeno.
16. Nynější žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zcela respektovalo závazný právní názor krajského soudu vyslovený ve shora citovaném rozsudku, přičemž soud vyslovil, že

pokutu je třeba uložit do maximální výše 1 % zákonného rozpětí sazby, což v projednávané věci činí částku 100 000 Kč. Tato částka přibližně odpovídá i soudem poukazovanému základu daně z příjmů žalobce po odečtení ztráty ve výši 108 390 Kč. Z uvedeného důvodu nelze dovodit, že by žalovaný nerespektovat právní názor krajského soudu vyslovený ve shora citovaném rozsudku.

17. Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou likvidačního charakteru uložené pokuty ve výši 65 000 Kč a v této souvislosti odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval otázkou určení výše pokuty vzhledem k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Z ustálené judikatury k této věci (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 – 133 ze dne 20. 4. 2010) vyplývá, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Podle shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu by informace o majetkové situaci pachatele měla působit jako „záchranná brzda“, tedy korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. O takovou situaci v dané věci nejde. Ostatně ani sám žalobce neuvádí, z jakých konkrétních důvodů by pokuta uložená ve výši 65 000 Kč měla pro něho likvidační charakter.
18. V předmětné žalobě nebyla ani výslovně navržena moderace sankce, přičemž k institutu moderace sankce se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48 tak, že moderační právo soudu upravené v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však může takto učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený. O moderaci sankce přitom rozhoduje soud pouze na návrh žalobce. Ke zkoumání moderačního práva soudem uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, že soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v takové výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Z citované judikatury vyplývá, že k moderaci sankce může soud přistoupit pouze v případě, je-li tato navrhována a dále v případě, že se jedná o postih zjevně nepřiměřený. Ani jedna z těchto skutečností v projednávané věci nenastala.
19. Nad rámec uplatněných žalobních námitek soud pro úplnost doplňuje, že hmotně i procesněprávní úprava platná v době rozhodování žalovaného i v době rozhodování soudu nedává žalobci příznivější postavení ve vztahu k posuzování zjištěného deliktního jednání. Hmotněprávní úprava provedená zákonem o inspekci práce zůstala nezměněná (viz ust. § 25 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), § 35 odst. 2 a § 36 odst. 1 citovaného zákona, ve znění platném ke dni spáchání správního deliktu, ke dni rozhodování správních orgánů a ke dni vyhlášení tohoto rozsudku). K zániku odpovědnosti za projednávaný správní delikt nedošlo ani z pohledu aktuálně platné právní úpravy – zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich – viz ust. § 30 písm. b), § 31, § 32 odst. 2 a 3 citovaného zákona).

V. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na shora uvedené hodnocení žaloby soud tuto jako nedůvodnou postupem podle ust. § 79 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 2. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu